

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **A. Z.**, zast. JUDr. Romanem Lamkou, PhD., LL.M., MBA, advokátem se sídlem Kovářská 488/16, Praha 9, proti žalovanému: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/33, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2023, č. j. 3 A 134/2021-126, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministr spravedlnosti (dále jen „stěžovatel“) k návrhu krajské státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. MSP-247/2018-OOJ-SZ/17, odvolal žalobkyni z funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město. Žalobkyně podle něj závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce, a to tím, že i) nevyužívala dostatečně svých oprávnění k usměrňování postupu policejních orgánů, orgánů Vězeňské služby ČR a jí podřízených státních zástupců ve vztahu k vedení trestního řízení ve věci trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (nejméně od 26. 9. 2017 do 5. 6. 2018) a ve vztahu ke zneužívání omamných a psychotropních látek a nepovolených předmětů ve věznicích (nejméně od 15. 12. 2016 do 2. 5. 2018); ii) při výkonu správy státního zastupitelství v letech 2015 až 2017 nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům; a iii) při výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřistupovala k nim rovným způsobem. V záhlaví uvedeném rozhodnutím stěžovatel znovu (poté, co již jeho předchozí rozhodnutí o rozkladu ze dne 11. 12. 2020 zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 6. 2021, č. j. 10 A 19/2021-69) zamítl rozklad žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jej v záhlaví uvedeném rozsudkem ze dne 26. 5. 2023 zrušil.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

V návrhu shrnul, jaké pravomoci má vedoucí státní zástupce, popsal jeho postavení v systému státního zastupitelství a jeho vliv na chod jednotlivých státních zastupitelství. Nezbytnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle něj spočívá ve veřejném zájmu na řádném chodu systému státního zastupitelství, neboť případné selhání při řízení okresního státního zastupitelství by bylo zásahem do zájmů celé společnosti. Tento zájem podle stěžovatele zároveň výrazně převažuje nad zájmem žalobkyně na nerušeném výkonu veřejné funkce, přičemž přiznáním odkladného účinku vznikne újma pouze žalobkyni, a to v podobě nemožnosti vykonávat funkci vedoucí státní zástupkyně.

[4] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že v projednávaném případě nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., přiměřeně aplikovatelného na řízení o kasační stížnosti, se odkladný účinek přizná, 1) jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dle bodu 8 usnesení NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 243/2017-24, má odkladný účinek kasační stížnosti „*charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti je prolamována právní moc soudního rozhodnutí, což je zákonem podmíněno splněním stanovených podmínek.*“ Také správní orgán, je-li v pozici stěžovatele, může požádat o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s poukazem na stejné zákonné podmínky, které stanoví § 73 odst. 2 s. ř. s. pro žalobce, přičemž s „*ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS)

[6] Aby NSS mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, musí stěžovatel (a pouze on) v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že nepřiznáním odkladného účinku mu hrozí vznik nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám (srov. například usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma však musí být závažná a především reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě pak musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj, resp. pro veřejný zájem, byl zásadním zásahem (viz například usnesení NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016-27). NSS zároveň není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).

[7] Návrh stěžovatele uvedené požadavky nesplňuje. Stěžovatel jej totiž odůvodnil pouze zcela obecnými tvrzeními o fungování a postavení státního zastupitelství a vlivu a roli vedoucích státních zástupců, aniž by konkretizoval, v čem spočívá hrozící újma, která by

pokračování

vznikla nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu na přiznání odkladného účinku tedy není vůbec uvedeno, jakým konkrétním způsobem by žalobkyně ohrozila fungování státního zastupitelství, ať už na úrovni Okresního státního zastupitelství Plzeň-město, či na úrovni státního zastupitelství jako celku. Toto zcela obecné odůvodnění návrhu nelze přijmout tím spíše, pokud z prvostupňového rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že žalobkyně byla z funkce odvolána pro konkrétní pochybení, která byla časově omezena, a zároveň z něj nijak nevyplývá, že by toto jednání i nadále pokračovalo. Přiznání odkladného účinku je však vázáno nikoli na obecnou možnost vzniku újmy (tedy na újmu pouze hrozící), nýbrž na konkrétní újmu, která by následkem výkonu či účinku napadeného rozhodnutí s velkou pravděpodobností nastala (srov. usnesení NSS ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004-49, č. 982/2006 Sb. NSS). Za újmu v uvedeném smyslu proto nelze považovat případný a nijak nespecifikovaný negativní vliv žalobkyně na chod státního zastupitelství.

[8] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal (§ 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.). Tím však nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu